

Предъ ними сваче са престори, като да не вы ги познавалъ, и начна жестоко да имъ говори: Вы сте согледатели (чашити), досли сте да прегледате пѣтица та на нашій предѣлъ, и да направите спосовъ, какъ да нападнете послѣк най лесно на нашъ тѣ земляхъ. Оуплашени отговорихъ мѣ они: Пази Боже! Мы смы, господинѣ, слѣги твои, никакво зло не мыслимъ! Мы смы братіе, сынове единого отца. Мы вѣхъмы дванадесать; най малкій останахъ е съ отца ни оу дома, а дрѣгій го нѣма. Бидите! рече Юсифъ, вы сте подозрителни челоуѣцы; но азъ ще вы испытамъ, не ще да идите никждѣ отъ тѣка, додѣ не доди и малкій ви братъ тѣка. Проводите єдного отъ васъ, нека го доведе; а вы дрѣги тѣ ще вѣдите междѣ тѣмъ въ темницѣ тѣ затворени.

§. 47. Къзвращеніе на Юсифовы тѣ братіе.

Добродѣтельный челоуѣкъ никогда не отмѣстава, нито воздава зло на мѣсто зло. Юсифъ намыслилъ е само да поправи братіѣ тѣ си, а не да ги мѣчи. Послѣ три дни пѣсти ги отъ темницѣ тѣ, викна ги при себѣ си, и имъ рече: Азъ слъ вошъ Бога, никомѣ не стрѣвамъ неправдѣ. Ако сте вы честни челоуѣцы, нека остане тѣка єдинъ отъ васъ въ темницѣ тѣ, а вы дрѣги тѣ вратитеса съ жито то до отца си, и доведете тѣка най малкій си братъ, и тога ще повѣрвамъ дѣто казвате истинѣ тѣ, и дѣто немате зло намѣреніе.

Злополѣчїе то всистинѣ почало е почти да поправлава Юсифовы тѣ братіе. Скленихася на Юсифово то предсженіе, и хватухъ да са разговаратъ така: Сто нынѣ ны достигла Божїа та къзнь за неправдѣ тѣ, коато немилостивно направихъмы на врата си Юсифа. Нека помыслимъ колько е онъ тога молнахъ съ слъзы насъ, да не го продавамъ въ робство; а мы не щехъмы нито да го слѣшамы. Зато, а и праведно. нынѣ страдаемъ. Рѣвимъ на това имъ отговорн: Не ли ви съмъ говорилъ, братїа, да не повреждамы дѣте то? — а вы не щехте да мѣ послѣшате. Негова та кровь нынѣ отъ